

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.758 van 5 februari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie-en asielbeleid van 10 oktober 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 19 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MERRIE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Syrische nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart op 30 augustus 2004 het Rijk te zijn binnengekomen en op diezelfde dag aan de Belgische overheid de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te hebben gevraagd.

Op 13 oktober 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Ten aanzien van voormelde beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 24 november 2004 beslist de Commissaris-generaal dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 19 oktober 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 19 oktober 2007 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 17 januari 2008 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, bij arrest nr. 5850.

Op 6 februari 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 25 augustus 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 10 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 30/08/2004; door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 23/10/2007 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus+ weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn vervolgingsfeiten; De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 17/01/2008 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene op 25/08/2008 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een vertaling van een gezinsboekje voorlegt; dit document niet van die aard is dat het de essentie (ongeloofwaardige verklaringen) van de beslissing van het CGVS inzake zijn eerste asielaanvraag in positieve zin kan wijzigen; betrokkene voorts melding maakt van zijn medische problemen; het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.(...)”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending machtsoverschrijding aan, alsook onwettigheid ten aanzien van de motieven, juridisch onaanvaardbare motieven.

Verzoeker betoogt dat hij bij zijn tweede asielaanvraag als bijkomend element heeft voorgebracht, een familieboek waaruit zijn verwantschap met de heer N.L. en mevrouw C.A. (of J.J.) blijkt. Het betreffen hier zijn zus en haar man, welke ingevolge de ernstige vervolgingen waaraan zij dreigen te worden blootgesteld bij hun terugkeer naar Syrië tot de status van vluchteling werden toegelaten. Verzoeker stelt dat zijn schoonbroer politiek actief is waarbij hij zich uitdrukkelijk afzet tegen de huidige machtshebbers in Syrië. Dit heeft tot herhaalde aanvaringen geleid met deze machtshebbers, waardoor hij het land heeft moeten ontvluchten en in België asiel heeft moeten aanvragen. Verzoeker vervolgt dat de Syrische overheid tot in België actief is in het opsporen van politieke tegenstanders en zich heeft voorzien van een verklikkingssysteem om mensen die in België actie voeren tegen de Syrische overheid op te sporen. Verzoeker herhaalt dat de door hem bij zijn tweede asielaanvraag voorgebrachte documenten de verwantschap van deze mensen aantoont. Zij staven, aldus verzoeker, zijn gegronde vrees dat hem bij terugkeer naar het land van herkomst ernstige vervolgingen en bedreiging te beurt vallen. Vervolgens stelt verzoeker dat hij niet alleen dient te vrezen ingevolge hetgeen hem eerder in Syrië is overkomen en in zijn eerste asielaanvraag is vervat, maar ook ingevolge zijn verwantschap met politiek geëngageerde mensen welke in België de vluchtelingenstatus hebben verkregen. Verzoeker meent dat hij hierdoor ook aanspraak kan maken op het subsidiair beschermingsstatuut. Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt op juridisch onaanvaardbare motieven door te stellen dat er bij de tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen werden ingeroepen die de in overwegingname van de tweede asielaanvraag verantwoordend en dat de bijkomende asielmotieven niet naar recht werden onderzocht op hun gegrondheid. Verzoeker leidt hieruit af dat de verwerende partij zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding.

In zijn repliekmemoirie preciseert verzoeker dat hij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Hij herhaalt dat de verwerende partij voorbijgaat aan het nieuw element, zijnde het niet rekening houden met de inhoud van een familieboek waaruit zijn verwantschap blijkt met C.A of J.J. Verzoeker stelt nogmaals dat zijn zuster werd erkend als politiek vluchteling, alsmede haar echtgenoot. Tevens stelt verzoeker dat de gegrondheid van zijn aanvraag impliciet vervat zat in dit stuk.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte elementen niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de

beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd. In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat het middel verder zal worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat de gegevens die worden aangevoerd in een tweede of meervoudig asielverzoek betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021).

Ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag legde verzoeker een originele vertaling van zijn gezinsboekje neer, een brief van zijn huisarts, foto's van betogingen te Brussel in 2004 waaraan hij heeft deelgenomen en een bevestiging van zijn ziekte omwille van stress. Tevens antwoordde verzoeker op de vraag “welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag” het volgende:

“ Wat ik momenteel meebreng, is mijn vertaling van het gezinsboekje (zie documentenlijst). Het origineel van het gezinsboekje bezorg ik niet aangezien het in het Arabisch is. Het is gemakkelijk om een vertaling in te dienen bij jullie. Het gezinsboekje kan niet gemakkelijk gevonden worden, zoals bijvoorbeeld wanneer de politie en Syrische autoriteiten iemand zoekt.

Ik kom nu asiel aanvragen omdat ik niet illegaal wil blijven. Vele mensen verblijven al meer dan 10 jaar in België in de illegaliteit. Ik zou zo niet kunnen leven in België. Iedereen kent mij en mijn situatie. Ik vind het niet goed zoals de situatie nu is.

Eveneens wil ik vermelden dat ik ziek geweest ben door stress (zie document dokter). Bovendien bezorgde de beslissing, om terug te moeten keren naar Syrië mij veel zorgen. Ik kan nog steeds niet goed slapen. Ik schrik bang wakker 's nachts. Ik moet eveneens medicijnen nemen om te kalmeren. Daarenboven vergeet ik veel zaken, verlies veel dingen (zoals een sleutel of papieren) en kan ik niet goed meer onthouden.

In 2007 hield ik niet vast aan dezelfde woorden van het interview (in 2004). Ik verontschuldigde mij indien ik een fout zou maken, of iets verkeerd zou zeggen. De situatie in Syrië zag er toen slecht uit. Tijdens het verhoor heb ik dit dan ook vermeld. Ik meldde toen al dat, indien ik fouten zou maken, dit door de schrik kwam om terug te moeten keren naar Syrië.

Wij zijn uit Syrië gevlucht, iemand van de ambassade van Syrië heeft ons verlinkt, wel bepaald K. R. Die gaf valse gegevens door over mijn schoonbroer, zus en mijzelf aan de ambassade van Syrië. In Brussel was er een betoging tegenover de Syrische ambassade. Daarbij waren er gewelddadige acties. 32 personen werden opgepakt door de politie. Mijn schoonbroer werd samen met die mensen opgepakt. Hij bleef 5 dagen vastgehouden. Zij deden betogingen voor een Koerd in Syrië, maar alles liep uit de hand (stoelen en andere zaken werden vernield). Onze namen (van schoonbroer, zus en van mijzelf) gingen door op een lijst naar de ambassade van Syrië. In Syrië zelf zijn ze ook op de hoogte.

Ik wil vermelden dat de situatie voor de Koerden in Syrië zeer slecht is. Zij worden door de politie mishandeld en doodgeschoten. De situatie wordt daar nog steeds erger. Ik ben zelf ook drie keer opgepakt geweest. Mijn bewijzen heb ik in het vorige interview voorgelegd. De eerste keer ben ik 3 ½ maand vastgehouden door de geheime politie, de tweede keer 1 ½ maand in Datmor. De derde keer werd ik 2 maanden en 10 dagen vastgehouden.

De geheime politie heeft mijn identiteitskaart toen afgenomen. Na 4 jaar heb ik deze nog steeds niet kunnen bekomen. De situatie in Syrië is dus nog steeds niet verbeterd.

Momenteel word ik bang als ik denk aan terugkeren. Ik neem pillen en ik kan moeilijk slapen (zie bewijs dokter van gezondheidssituatie). Ik denk vaak aan mijn vader en moeder, dat zij misschien problemen zullen krijgen door mij. Zij hebben een paar keer bezoek gehad van de geheime politie die naar mij vroeg. Mijn vader vertelde keer op keer dat hij niets wist over mij.

Ik ben hier reeds 4 jaar en spreek de Nederlandse taal. Ik werk hier. Ieder jaar betaalde ik mijn belastingen. Ik leef in onzekerheid, ik weet niet wat er met mij gaat gebeuren. Ik heb veel stress, waar ik niet mee kan leven. Ik heb nood aan rust. Ik begin over mijn situatie te vertellen en wordt zeer emotioneel. Ik kan alleen geen oplossing vinden, Ik vraag daarom of de Belgische autoriteiten mij willen helpen.”

Uit de opgesomde motieven blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de door verzoeker aangebrachte documenten en zijn verklaringen heeft getoetst aan het begrip “nieuw element” en daarna duidelijk heeft uiteengezet waarom zij van oordeel is dat dit geen nieuw element uitmaakt. Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Wat betreft de vertaling van het gezinsboekje kan dit weliswaar nieuw zijn in de zin dat het nog niet eerder ter kennis was gebracht aan de verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Reeds tijdens het verhoor bij de Commissaris-generaal maakt verzoeker melding van de verwantschapsband met de heer N.L. en met zijn zus C.A. en ook naar aanleiding van zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwees verzoeker naar zijn familieband, meer nog, verzoeker stelde dat hij desgevraagd de familieband kon bewijzen. Verzoeker betwist dit gegeven niet en verduidelijkt evenmin waarom hij pas naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag zijn gezinsboekje heeft neergelegd. Het loutere feit dat verzoeker bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden in een eerste asielaanvraag omdat hij er pas later kennis van kreeg volstaat niet om deze gegevens als nieuw te beschouwen (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156). Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat het aangevoerde document een “nieuw gegeven” kan uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Waar verzoeker stelt dat hij het recht heeft op subsidiaire bescherming omdat zijn verwantschap met politiek geëngageerde mensen, welke in België het vluchtelingenstatuut hebben verkregen vaststaat, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op te wijzen dat verzoeker op geen enkel moment in de loop van zijn eerste asielprocedure, noch naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag melding heeft gemaakt van het feit dat zijn schoonbroer en zijn zuster de vluchtelingstatus hebben verkregen en dat hem om deze reden subsidiaire bescherming zou moeten worden toegekend. Verzoeker kan niet gevolgd worden

waar hij stelt dat dit gegeven impliciet vervat zat in het gezinsboekje dat hij naar voren heeft gebracht. Verzoeker kan zijn nalatigheid niet afwentelen op de verwerende partij. Verzoekers argument dat zijn bijkomende asielmotieven niet naar recht werden onderzocht op hun gegrondheid kan dan ook niet worden gevolgd.

Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht noch artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden werden. Verzoeker toont geen machtsoverschrijding aan.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker machtsoverschrijding aan, alsook *“schending van het recht, de inhoud van de administratieve beslissing is onwettig, schendt de wettelijke en in de algemene rechtsbeginselen vervatte hoorplicht”*.

In zijn repliekmemoratie verduidelijkt verzoeker dat hij zich beroept op de algemene rechtsregel van de hoorplicht.

Verzoeker betoogt dat hij zijn tweede asielaanvraag heeft moeten indienen zonder de hulp van een tolk. Verzoeker stelt dat hij zich nauwelijks heeft kunnen verdedigen, alsook dat er door de verwerende partij op geen enkel moment vragen zijn gesteld ter verduidelijking van de motieven. Hij meent dan ook dat hij niet naar genoeg van recht werd gehoord en dat de hoorplicht en de plicht om in de bijstand van een tolk te voorzien werd geschonden.

In zijn repliekmemoratie stelt verzoeker ook nog dat hij niet in staat is zich fatsoenlijk in het Nederlands uit te drukken, om de gestelde vragen correct te begrijpen en om zijn asielaanvraag correct te motiveren. De verwerende partij had dit moeten merken en bijstand van een tolk moeten organiseren.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). Aldus is in casu de hoorplicht niet van toepassing.

Wat verzoekers argument betreft dat hij geen bijstand van een tolk had, blijkt tevens ook uit het administratief dossier dat verzoeker verklaarde geen bijstand van een tolk te verzoeken en het Nederlands te kiezen als taal van het onderzoek van zijn asielaanvraag (cf. bijlage 26). Tevens blijkt nergens uit de omstandige verklaringen die verzoeker heeft neergelegd dat hij problemen zou hebben ondervonden om zich uit te drukken.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat hij zich nauwelijks heeft kunnen verdedigen. De taak van de verwerende partij bij de tweede asielaanvraag bestaat er slechts in de verklaringen van de asielzoeker neer te schrijven aan de hand van een voorgedrukte vragenlijst. Verzoeker diende zich dan ook niet te verdedigen. Hij diende enkel zijn

verklaringen zo duidelijk mogelijk weer te geven en eventueel te stofferen met bewijsmiddelen.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond en evenmin toont verzoeker aan dat de bestreden beslissing werd genomen met machtoverschrijding.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.